

ster at fastsætte generelle forskrifter om disse forhold.¹²

Spørgsmålet om grundlovmæssigheden af en delegation af lovgivningsmagts kompetence til at pålægge told blev i folketingsåret 1956–57 rejst i forbindelse med et forslag til lov om værn mod dumping m.v. Det blev under forhandlingerne hævdet, at forslaget bemyndigelse til finansministeren var i strid med delegationsforbudet i § 43. Finansministeren gjorde heroverfor gældende, at det ofte var forekommet, at lovgivningsmagten havde givet bemyndigelse til at pålægge, forandre eller ophæve skatter og afgifter ved administrativ forskrift.¹³ Til brug for det nedsatte folketingsudvalg indhentes responsa fra professorerne Poul Andersen og Ernst Andersen. Førstnævnte fandt forslaget uforeneligt med grl. § 43, medens sidstnævnte kom til det modsatte resultat. I de bemærkninger, finansministeren knyttede til disse udtalelser, henvises til otte tilfælde fra de senere år, hvor lovgivningsmagten havde delegeret sin kompetence efter § 43, og det tilføjes, at man i finansministeriet mente »at der i praksis var en betydelig støtte at hente« for at anse forslaget for foreneligt med grundloven.¹⁴ Lovforslaget blev ikke færdigbehandlet inden udskrivningen af nyvalg i foråret 1957, og det blev ikke senere genfremsat. Det rejste fortolkningsspørgsmål nåede således ikke frem til en principiel afklaring. Ved lov nr. 45 af 29. februar 1960 indførtes en ny § 3 i toldloven, hvorved finansministeren bemyndiges til at pålægge antidumpingtold efter indhentet udtalelse af et særligt sagkyndigt nævn. Spørgsmålet om denne bemyndigelses forhold til grl. § 43 synes ikke at være berørt under forslaget behandling i folketinget.¹⁵ Nogle af de tidligere givne bemyndigelser er gentaget ved toldloven af 1959, jfr. lovbek. nr. 156 af 12. april 1960 § 2 som ændret ved lov nr. 181 af 8. juni 1961.

Den praksis, hvortil finansministeriet henviser i 1957 vedrørte afgiftsændringer af begrænset rækkevidde, dels som handelspolitisk redskab i forhold til enkelte fremmede lande, dels vedrørende snævert afgrænsede varegrupper. En enkelt videregående bemyndigelse vedrørte ophævelse – men ikke pålæg – af visse særlige forbrugsafgifter. Det synes da at måtte fastholdes, at selv om delegationsforbudet i § 43 anses for modificeret ved lovgivningsmagts prak-

sis, er det ikke fuldstændig nedbrudt. Kun snævert begrænsede bemyndigelser kan gives en minister.

Efter traktatens art. 28 kan Rådet imidlertid træffe beslutning om enhver ændring eller suspension af den fælles ydre toldtarif. Hvis ændringerne ikke overstiger 20 % og ikke skal gælde mere end 6 måneder, kan de efter overgangsperiodens udløb vedtages med kvalificeret flertal, men der er ingen grænser for ændringer, der kan vedtages med enstemmighed. Hvis Rådets beføjelse til med enstemmighed at ændre den fælles ydre toldtarif opfattedes som hvilende på en nationalretlig delegation til vedkommende lands minister, ville man derfor utvivlsomt for Danmarks vedkommende komme i konflikt med delegationsforbudet i grl. § 43. Med hensyn til denne gruppe af enstemmige beslutninger kan man derfor kun bringe dem i overensstemmelse med grundlovens system ved at betragte dem som hvilende på en overdragelse af beføjelser i medfør af § 20. Synspunktet må med andre ord være, at lovgivningsmagts beføjelse efter § 43 overdrages til det internationale organ og ikke til vedkommende danske minister. Dette er jo som ovenfor berørt også den mest realistiske og ukunstlede juridiske konstruktion af Rådets beføjelser efter art. 28, omend det stadig vil være en vigtig realitet, at den danske ministers stemmeafgivning i Rådet sker ikke blot i henhold til Fællesskabets regler, men også under dansk konstitutionelt ansvar.

Endnu et forhold må tages i betragtning ved den juridiske bedømmelse af de tilfælde, hvor Rådet med enstemmighed kan udfærdige forordninger. Det forekommer jævnligt, at Rådet overlader til Kommissionen – det »overnationale« organ, jfr. straks nedenfor – at supplere de af Rådet vedtagne regler med mere detaljerede forskrifter. Indenfor Fællesskabets organisatoriske system sker med andre ord en delegation svarende til den, der typisk forekommer i det nationale forfatningssystem, når lovgivningsmagten bemyndiger en minister til at give administrative forskrifter til supplerende eller gennemførelse af en lov. I Fællesskabet har denne praksis udtrykkelig hjemmel i traktatens art. 155, hvorefter Kommissionen bl.a. kan »udøve de beføjelser, som Rådet tildeler den med henblik på gennemførelsen af de regler, den opstiller«. Det karakteristiske for Fælles-